

● Odlomak „Prividenje“

Odlomak iz knjige **Put do zvezda**, petog romana Branke Gajović
(*Čigoja*, Beograd, 2017, str. 9–10)

Dremljiv, gotovo usnio, jedan prosedi starac sedi u Zemunskom parku naspram Crkve Arhangela Gavrila.

Lenjo podiže kapak levog oka da u svoj zatamnjen vidokrug primi zračak svetlosti. Ispred njega, učini mu se, zanjiše se suknja zgodne mlade žene. Stari čovek otvori i desno oko. „Da li sanjam?“, prošapta. Šuštanje ženske odeće uznemiri mu sluh. Plašeći se da ga privid ne napusti, starina ustade, drhtureći, ispravi kičmu, zakorači u pravcu minule čežnje, i...

Na stazi ispred klupe – izglančane cipele spale sa staračkih nogu što krenuše stopama mladosti. I kamen. Ne previše uočljiv ali ni mali za veliki vapaj usamljene duše.

Preneražen utiskom da je ugledao svoju prvu ljubav, biće svojih višedecenijskih maštanja i snova, starac je učinio ogroman napor da se pridigne sa zemlje i krene za nedostižnim. Pokušao je da se orijentiše u prostoru i vremenu. Krv mu je, međutim, jurnula u glavu. Zaboravio je kuda je pošao. A kada se „probudio“, u nagoti jutarnje svetlosti, postideo se pogleda retkih prolaznika što su se osvrtni za njim.

Nekoliko trenutaka stajao je kao ukopan. Činilo mu se da se između njega i tih neuviđavnih prolaznika podigao zid nerazumevanja. O tu visoku pregradu sačinjenu od klišeiranih opaski, do krajnosti otrcanih rečenica, odbijali su se pogrđni povici, mrmljanja, nakašljavanja, kikotanja, reči prezira, izrugivanja... I samo poneki uzdah saosećanja. Taj zvučni odraz svakodnevice, ta starčevom nespretnošću isprovocirana govorljivost slučajnih prolaznika ispunila je tišinu, poremetila prozračnost sna koji je starca podigao sa klupe. Kroz laku izmaglicu, kroz koju je prodiralo blago jutarnje sunce, nadolazile su i gubile se slike prošlosti u haotičnom naletu sećanja na izgubljenju ljubav, što ga je neprekinuto razdirala.

Da bi umakao daljem ponižavanju, stari tihi čovek opreznim se korakom uputi svojoj kući.